

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **H. B.,** zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4 – Chodov, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2009, čj. CPR-10775/ČJ-2009-9CPR-V237, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2010, čj. 8 Ca 356/2009 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, inspektorát cizinecké policie Rumburk, skupina povolování pobytu Děčín rozhodnutím ze dne 19. 6. 2009, čj. CPUL-01880-14/CI-2009-044064, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), neboť na území České republiky provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území České republiky, stanovila na jeden rok. Současně neshledala důvody, které by žalobci znemožňovaly vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 11. 2009, čj. CPR-10775/ČJ-2009-9CPR-V237, zamítla odvolání žalobce proti výše uvedenému správnímu rozhodnutí.

II.

[3] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, v níž namítl, že správní orgán měl v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností pečlivě zkoumat rodinný život žalobce a jeho družky, s níž společně žije. V dané věci neexistuje žádný zvláštní důvod pro zásah státu do rodinného a soukromého života žalobce a pro rozdělení jeho rodiny. Žalobce se dopustil pouze jednoho správního deliktu, od jehož spáchání uplynula dlouhá doba. Správní orgán tak nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti. Intenzita veřejného zájmu na tom, aby žalobce opustil Českou republiku, zdaleka nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochraně harmonického rodinného života. Závěr správního orgánu o účelovosti jeho tvrzení o vztahu s družkou žalobce považuje za spekulativní a nepodložený žádnými důkazy, a nemající ani oporu v zákoně či ve spisu. Napadené rozhodnutí je proto v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dané ustanovení podle žalobce poskytuje správnímu orgánu dostatek prostoru pro to, aby zohlednil délku pobytu, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, integraci a intenzitu vazeb cizince na zemi původu.

[4] Městský soud v Praze zamítl žalobu rozsudkem ze dne 25. 8. 2010, čj. 8 Ca 356/2009 - 36. Vyšel z toho, že Evropský soud pro lidská práva ve vztahu k čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod rozlišuje mezi tzv. imigranty v druhé generaci a těmi, co se narodili v zemi původu a emigrovali až v pozdějším věku. Ve prospěch práva cizince na respektování rodinného a soukromého života svědčí kromě délky pobytu v hostitelském státě zejména ta skutečnost, že má na území tohoto státu nezletilé děti. Soud poukázal na rozsudky ve věci Boultif proti Švýcarsku a Üner proti Nizozemsku, podle kterých by se mělo přihlížet např. k délce manželství cizince či k tomu, že se v manželství narodily děti. Podle městského soudu však žalobce nesplňuje žádný z uvedených předpokladů, které jsou *conditio sine qua non* svědčící proti přípustnosti zásahu do rodinného života cizince. Žalobce se v průběhu správního řízení nijak nezmínil o svém rodinném životě a vztahu s českou občankou M. B. Teprve v doplnění odvolání uvedl, že s ním jeho družka sdílí od října 2008 společnou domácnost. V případě žalobce tak podle městského soudu nelze přihlížet k okolnostem rodinné situace cizince určeným dle jím namítaného rozsudku Evropského soudu pro lidská práva, jako je délka manželství a ostatní faktory, které vypovídají o skutečném rodinném životě páru, protože nic takového v dané věci neexistuje. V případě žalobce byly naplněny předpoklady aplikace čl. 14 odst. 5 Listiny základních práv a svobod ve spojení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Městský soud zvážil dopad správního vyhoštění na osobní poměry žalobce a dospěl k závěru, že rozhodováním správních orgánů obou stupňů byl naplněn princip přiměřenosti.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozhodnutí městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti (patrně omylem uvedl, že žádal o udělení azylu) namítl, že správní orgán při rozhodování nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, jak mu ukládá § 3 odst. 4 správního řádu. Neopatřil si potřebné doklady a výpovědi případných svědků dle § 32 správního řádu, kteří by mohli tvrdit opak a pokud žádné

osoby nenašel, musí závěr logicky vyplývat z poslední výpovědi stěžovatele a z objektivně uváděných skutečností. Městský soud podle stěžovatele pochybil, jestliže nezohlednil nové skutečnosti spočívající v tom, že stěžovatel žije ve společné domácnosti s družkou, která je občankou České republiky. Soud se měl věcí pečlivě zabývat a vzít v úvahu i aktuální stav věci.

[7] Dále stěžovatel vytkl městskému soudu, že při svém rozhodování nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, který je jedním ze základních znaků právního státu, neboť správní orgán vůbec neposuzoval, resp. nesprávně posuzoval vztah mezi zájmem na ochranu před protiprávním jednáním cizince a zájmem na ochranu rodinného a soukromého života, což je ovšem nezbytné pro posouzení toho, zda rozhodnutím o správním vyhoštění cizince nebude zasaženo do jeho rodinného a soukromého života. Pro podporu své argumentace odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 153/97 a Pl. ÚS 25/97. Stěžovatel připustil, že se dopustil přestupku. Je však přesvědčen, že intenzita veřejného zájmu na tom, aby opustil Českou republiku, zdaleka nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochraně harmonického rodinného života a řádné výchovy dětí. Nuceným víceletým odloučením není nepřiměřeně sankcionován jen žalobce, ale i jeho družka. Zájem na právech těchto osob na rodinný a soukromý život i zájmy českého státu v dané situaci zjevně převažují nad zájmem na vydání a výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

[8] Rozsudek městského soudu podle stěžovatele trpí také nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti, resp. nedostatku důvodů rozhodnutí. Stěžovatel uzavřel, že každý má právo na soudní ochranu ústavně zaručených práv podle § 84 odst. 1 s. ř. s.

IV.

[9] Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

V.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupí k hodnocení jednotlivých kasačních bodů, považuje za vhodné zdůraznit, že v řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta prvá s. ř. s.]. Je pouze na žalobci, jaké vady vytkne napadenému rozhodnutí a jemu předcházejícímu správnímu řízení. Uplatněné žalobní body vytváří rámec soudního přezkumu. Současně platí, že obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu.

[13] V této souvislosti lze poukázat na závěry vyslovené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58 (www.nssoud.cz), podle kterého líčení skutkových okolností v žalobě proti správnímu rozhodnutí nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž musí být jasně individualizovaným popisem, jednoznačně odlišitelným od jiných skutkových dějů či okolností. Žalobce je

povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami zachycenými ve spisu.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel nenapadá kasační stížností jednotlivé dílčí závěry městského soudu, ale stejně jako v žalobě se vymezuje proti závěru žalované, že rozhodnutím o správním vyhoštění stěžovatele nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[15] Stěžovatel vznesl kasační námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve správním řízení ve smyslu § 3 odst. 4 správního řádu. Městskému soudu v této souvislosti vytkl, že nezrušil pro tuto vadu rozhodnutí žalované. Správní orgán si podle stěžovatele neopatřil potřebné podklady a výpovědi případných svědků dle § 32 správního řádu, kteří mohli tvrdit opak a pokud správní orgán žádné osoby nenašel, měl vyjít z poslední výpovědi stěžovatele.

[16] K těmto kasačním bodům Nejvyšší správní soud uvádí, že nesplňují shora vymezený požadavek na konkrétnost skutkových a právních důvodů, pro které stěžovatel považuje napadené správní, resp. soudní rozhodnutí za nezákonné. Citování či parafrázování zákonných ustanovení nemůže založit konkretizovaný přezkum správního řízení. Lze jen zopakovat, že žaloba byla namířena na posouzení zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele a nikoliv na konkrétní procesní pochybení ve správním řízení. Stěžovatel v žalobě ve vztahu k řízení předcházejícímu vydání správního rozhodnutí rovněž pouze v obecné rovině vznesl námitku, že správní orgán měl v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností zkoumat jeho rodinný život. Takové obecné žalobní námitce odpovídá relativně obecné soudní odůvodnění. Soukromým a rodinným životem stěžovatele se Městský soud zabýval, jak bude uvedeno dále.

[17] Stěžovatel při namítaném porušení § 3 odst. 4 a § 32 správního řádu vychází ze zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který však byl k 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád. „Nový“ správní řád byl přitom platný a účinný po celou dobu řízení o správním vyhoštění stěžovatele.

[18] Požadavek na obstarání výpovědi případných svědků byl natolik nekonkrétní, že z něj nelze dovodit, zda se jedná o stěžovatelovu hypotetickou úvahu nebo o požadavek na provedení svědecké výpovědi nějaké konkrétní osoby. Navíc jej stěžovatel v žalobě v této podobě nevznesl. Ačkoliv je řízení o správním vyhoštění cizince zahajováno z moci úřední, po příslušném správním orgánu nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátral po případných svědcích, kteří by případně prokazovali skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tedy i nepřiměřenost tvrzeného zásahu vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

[19] Dostatečně zjištěný skutkový stav předpokládal nejen zákon č. 71/1967 Sb., ale i stávající správní řád v § 3 a § 50 odst. 3. Rozsah zjišťování skutkového stavu věci je dán zejména předmětem řízení, kterým bylo v daném případě správní vyhoštění cizince. Stěžovatel nepopíral, že se dopustil jemu vytýkaného jednání, a sice správního deliktu podle § 63 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona. Jeho kasační ani žalobní námitky nebyly namířeny na možnost uložení správního vyhoštění z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, ale na posouzení tvrzené existence překážky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[20] Nejvyšší správní soud se zřetelem k obsahu správního spisu neshledal, že by stěžovateli byla v průběhu správního řízení odepřena možnost uplatnit svá tvrzení, důkazy či návrhy důkazů tak, aby věrohodně prokázal, že jeho vycestování brání překážka nepřiměřeného zásahu do jeho rodinného a soukromého života a tak, aby jeho tvrzení nemohla být s ohledem na jejich obecnost a dobu uplatnění považována za účelová. Stěžovatel se v řízení před správním orgánem prvého stupně ani v obecné rovině nezmínil o tom, že sdílí společnou domácnost s občankou České republiky. Naopak, ve svém vyjádření ze dne 11. 5. 2009 uvedl, že v současné době nemá v České republice žádné závazky, pro které by nemohl odcestovat a nic mu nebrání ve vycestování z území republiky. Teprve v rámci odvolání ze dne 7. 7. 2009 začal tvrdit, že na území České republiky žije od října 2008 ve společné domácnosti s družkou M. B. (pozn. NSS – v žalobě označena jako M. Bt.), se kterou se hodlá oženit a mít děti.

[21] Nejvyšší správní soud se přiklonil k závěru žalované o účelovosti takového tvrzení. I kdyby se tvrzení stěžovatele o tom, že sdílí společnou domácnost se svou družkou, zakládala na pravdě, v řízení před správním orgánem prvého stupně tuto skutečnost nikterak nezmiňoval, ačkoliv mu k tomu byl poskytnut dostatečný prostor. Zdejší soud pokládá za pochybné a nelogické, aby stěžovatel, podle jeho následných tvrzení tak důležitou skutečnost, jako je jeho rodinný život s partnerkou, neuvedl v rámci dotazu správního orgánu na důvody znemožňující jeho vycestování, ačkoliv by to mohlo svědčit v jeho prospěch. Stěžovatel existenci družského vztahu zmínil až poté, co se hrozba realizace vyhoštění stala v podstatě bezprostřední. Z toho lze dovodit, že i za předpokladu skutečné existence tohoto partnerského vztahu, stěžovatel nepociťoval hrozící zásah do svého soukromého a rodinného života za natolik palčivý a intenzivní, aby žalovaná, potažmo městský soud, mohla následně konstatovat porušení principu přiměřenosti a nemožnost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[22] Stěžovatel měl za to, že soud pochybil, jestliže nezohlednil nové skutečnosti spočívající v tom, že žije ve společné domácnosti s družkou, která je českou státní občankou. K tomu zdejší soud uvádí, že stěžovatel již v průběhu odvolacího řízení začal tvrdit, že má na území republiky partnerku. Z podstaty věci se tak nemohlo jednat o novou skutečnost a sám stěžovatel ani v řízení před městským ani před Nejvyšším správním soudem neuvedl, v čem jiném a novém by měl spočívat onen aktuální stav věci, kterým se měl městský soud pečlivě zabývat, resp. v čem došlo v tomto směru ke změně.

[23] Z odůvodnění napadeného soudního rozhodnutí je zřejmé, že městský soud rozhodně neopomněl skutečnost, že stěžovatel v průběhu odvolacího řízení začal uvádět, že je druhem české občanky. Naopak, nosná část odůvodnění rozsudku městského soudu se vztahuje právě k právu cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud podotýká, že tuto skutečnost nepominula ani žalovaná, která toto tvrzení s ohledem na dobu jeho uplatnění označila za účelové. Městský soud v intencích žalobních bodů posuzoval, zda rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Vyšel přitom z relevantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k výkladu čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zejména z rozsudku ve věci Boultif proti Švýcarsku, stížnost č. 54273/00, ECHR 2001-IX, na který stěžovatel poukázal v žalobě a který formuluje kritéria pro nezbytnost zásahu státu do práva na respektování soukromého a rodinného života cizince s rodinnými vazbami v hostitelském státě. Podle Evropského soudu pro lidská práva, jak ostatně uvedl i městský soud, je třeba zohlednit mimo jiné cizincovu rodinnou situaci, jako je např. doba, která uplynula od svatby a jiné faktory vyjadřující úspěšnost rodinného života páru, a dále to, zda mají manželé děti, a pokud ano, kolik jich je, jakého jsou věku apod.

[24] S uvedeným úzce souvisí další kasační námitka, že městský soud nerozhodl v souladu s principem přiměřenosti. Stěžovatel poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1998, sp. zn. III. ÚS 153/97 a ze dne 13. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 25/97, podle kterých je jedním ze základních znaků právního státu princip přiměřenosti, který předpokládá, že opatření, omezující základní lidská práva a svobody, nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. Posouzení proporcionality mezi veřejným zájmem na zákazu pobytu cizince na straně jedné a zájmem na ochraně základních práv a svobod na straně druhé proto musí vycházet z výše uvedeného principu. Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje tyto nálezy a současně poukazuje na relevantní judikaturu správních soudů, podle které je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, čj. 10 Ca 330/2006 - 89, publ. pod č. 1230/2007 Sb. NSS)

[25] Z řečeného vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění cizince může zasáhnout do práva na ochranu jeho soukromého a rodinného života a v některých případech může toto právo převážit nad požadavkem ochrany veřejného pořádku. Nejvyšší správní soud současně zdůrazňuje, že je vždy třeba vycházet z konkrétních okolností posuzovaného případu. V dané věci dospěl k závěru, že nebyla prokázána nutnost upřednostnit ochranu soukromého a rodinného života stěžovatele. Lze jen zopakovat, že je na samotném cizinci, jemuž hrozí vyhoštění, aby se ochrany svých práv aktivně domáhal, tedy aby prokázal, že ona chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena. Nejvyšší správní soud přitom nemohl odhlédnout od toho, že stěžovatel v průběhu odvolacího i následného

soudního řízení uváděl informace o soužití se svou družkou pouze v poměrně obecné rovině. Takto k hodnocení soukromého a rodinného života stěžovatele přistupoval i městský soud, který ve věci nemohl a ani nemusel postupovat nad rámec stěžovatelových tvrzení. Stěžovatel neuvedl ani nedoložil, že jeho rodinný život pramenící z tvrzeného sdílení společné domácnosti s družkou, trvající v řádech měsíců, aniž by z tohoto partnerství vzešly děti nebo aniž by se stěžovatel podílel na výchově dětí své družky, je natolik hodnotný a ochranyhodný, že by mělo dojít k aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[26] Stěžovatel se v kasační stížnosti dále zmínil o nuceném víceletém odloučení se svou družkou. Tato zmínka však nemá oporu v samotném správním rozhodnutí, neboť stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku.

[27] Městský soud tedy učinil správný závěr, shledal-li, že v případě stěžovatele nedošlo k porušení principu přiměřenosti ve smyslu čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ani zákona o pobytu cizinců. Proto správně uzavřel, že u stěžovatele nenastala překážka stanovená v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jež by bránila vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani kasační námitku, podle které je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný po nesrozumitelnost, resp. nedostatek důvodů. I na tomto místě musí zopakovat, že stěžovatel blíže nerozvedl, v čem konkrétně spatřuje důvodnost této námitky. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí je ovšem vadou, k níž by Nejvyšší správní soud musel přihlížet i z moci úřední (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[29] Zdejší soud při posuzování této námitky vyšel ze své ustálené judikatury (např. z rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, nebo ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52), která za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považuje takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl (kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán), případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, o něž soud opírá své rozhodovací důvody, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je i takové soudní rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou žalobní argumentaci a proč podřadil popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy.

[30] V přezkoumávaném případě Nejvyšší správní soud neshledal, že by rozsudek městského soudu trpěl vadou nepřezkoumatelnosti ve shora uvedeném smyslu. Ačkoliv odůvodnění tohoto rozsudku není obsáhlé a městský soud mohl své závěry nepochybně rozvést, Nejvyšší správní soud při hodnocení této námitky vycházel zejména z toho, že veškeré stěžovatelem uplatněné žalobní námitky směřovaly do posouzení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Výrok rozsudku městského soudu je v tomto směru stručně, ale stále přezkoumatelně odůvodněn, městským soudem vyslovené právní závěry jsou jednoznačné a logicky nerozporné a je z nich zcela seznatelné, z jakých důvodů neshledal žalobní body důvodnými.

[31] K posledně uvedenému, opět obecnému, kasačnímu tvrzení, že každý má právo na soudní ochranu ústavně zaručených práv podle § 84 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud konstatuje, že předmětné ustanovení systematicky spadá do části třetí hlavy druhé dílu třetího s. ř. s., který upravuje řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Konkrétně se zmiňované ustanovení týká lhůty k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. V nyní posuzované věci se ovšem jedná o přezkum řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Stěžovatelem uváděné ustanovení tedy na danou věc nedopadá. V obecné rovině lze doplnit, že stěžovateli nebylo právo na soudní ochranu upřeno, a jeho žaloba i kasační stížnost byly věcně projednány.

[32] S ohledem na rozhodnutí o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

[33] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud tuto náhradu nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. prosince 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu